

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Tomáše Rychlého rozhodl o návrhu **M. B.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kallou, advokátem se sídlem v Praze 6, Slavičkova 372/2, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **Nejvyšším soudem, Ochrannou službou Policie České republiky, Obvodním soudem pro Prahu 7, Městským soudem v Praze** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 239/2013, o diskriminaci a zadostiučinění za nemajetkovou újmu: žalobce **M. B.**, zastoupený Mgr. Petrem Kallou, advokátem se sídlem v Praze 6, Slavičkova 372/2, a žalovaná **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podáním doručeným dne 14. 5. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zákon o některých kompetenčních sporech“), **M. B.** (dále jen „žalobce“ nebo „navrhovatel“) navrhl tomuto senátu rozhodnout spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který měl vzniknout mezi Nejvyšším soudem, Ochrannou službou Policie České republiky (dále jen „Ochranná služba PČR“), Obvodním soudem pro Prahu 7 a Městským soudem v Praze ve věci, v níž se žalobce domáhá konstatování, že vydáním posudku o zdravotní nezpůsobilosti žalobce a následným propuštěním žalobce ze služebního poměru došlo k jeho diskriminaci, a rovněž se domáhá zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč, která mu měla v důsledku diskriminace vzniknout.

[2] Z návrhu na zahájení kompetenčního sporu, jeho příloh a předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky (pozn. zvláštního senátu - ode dne 1. 9. 2016 byl tento útvar přejmenován na Ochranná služba PČR) ve věcech služebního poměru ze dne 4. 1. 2011, č.

191/2011, byl žalobce jako příslušník Policie České republiky propuštěn ze služebního poměru, neboť podle lékařského posudku ze dne 16. 12. 2010, který nabyl právní moci dne 3. 1. 2011, žalobce pozbyl dlouhodobé způsobilosti k výkonu služby. Proti lékařskému posudku, ani proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobce nepodal odvolání. Žalobce následně dne 3. 7. 2012 podal u Ministerstva vnitra návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Ministr vnitra přípisem ze dne 25. 9. 2012 čj. KM-143/PK-2012, žalobci sdělil, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru není v rozporu s právními předpisy. Z podnětu žalobce veřejný ochránce práv vydal zprávu o šetření ve věci „Propuštění ze služebního poměru z důvodu diagnostikování onemocnění virem HIV“ ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 157/2012/DIS/JŠK, v níž zastává názor, že onemocnění virem HIV, a to i v asymptomatické fázi, je možné považovat za zdravotní postižení, tedy zakázaný diskriminační důvod ve smyslu zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Antidiskriminační ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) však podle veřejného ochránce práv představuje *lex specialis* k antidiskriminačnímu zákonu, a proto na úrovni jednoduchého práva není možné diskriminaci z důvodu zdravotního postižení dovodit. Aplikovaná ustanovení služebního zákona, včetně vyloučení zdravotního postižení ze seznamu diskriminačních důvodů a automatické ukončení pracovního poměru z důvodu onemocnění virem HIV, je podle veřejného ochránce práv v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, jakož i právem Evropské unie. Žalobci bylo dáno ke zvážení podání žaloby ve smyslu § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb.

[4] Dne 18. 6. 2013 žalobce uplatnil u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů nároky z diskriminace. Přípisem ze dne 23. 6. 2013 náměstek ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů žalobci sdělil, že není kompetentní k přezkoumání požadavku a že věc předává Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 23. 7. 2013 žalobci sdělilo, že jím vzneseným nárokům z důvodu diskriminace nelze vyhovět. Žalobce dne 10. 9. 2013 podal žalobu, kterou se domáhá zadostiučnění v podobě konstatování, že vydáním posudku o zdravotní nezpůsobilosti a následným propuštěním byl žalobce diskriminován, a dále zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč. Usnesením ze dne 11. 12. 2013, čj. 10 C 239/2013-10, Obvodní soudu pro Prahu 7 řízení zastavil z důvodu, že není dána pravomoc soudů, a hodlal věc po právní moci usnesení postoupit řediteli Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR. K odvolání obou stran sporu bylo uvedené rozhodnutí usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2014, čj. 20 C 122/2014-28, změněno tak, že se řízení nezastavuje. Poté rozsudkem ze dne 16. 5. 2017, čj. 10 C 239/2013-241, Obvodní soud pro Prahu 7 žalobu zamítl z důvodu, že žalobce nebyl diskriminován. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 11. 2017, čj. 20 Co 343/2017-279, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Nejvyšší soud však rozsudkem ze dne 15. 8. 2018, čj. 21 Cdo 2550/2018-320, rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil, neboť podle něj není dána pravomoc soudů, a věc postoupil policejnímu prezidentovi Policie ČR k dalšímu řízení. Ochranná služba PČR přípisem ze dne 16. 11. 2018 žalobce informovala, že bylo zahájeno řízení ve věci uspokojení nároků žalobce z titulu diskriminace. Usnesením ze dne 6. 5. 2019, čj. OS-2034-12/2018, však Ochranná služba PČR řízení zastavila podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podaná žádost je zjevně právně nepřipustná, protože nemajetkovou újmu podle citovaného zákona nelze odškodnit.

pokračování

[5] Ve svém návrhu na řešení kompetenčního sporu zvláštním senátem navrhovatel uvedl, že v jeho věci vznikl negativní kompetenční spor, jestliže Nejvyšší soud uzavřel, že není dána pravomoc soudů k rozhodování o nárocích, jež žalobce vznáší, a rovněž Ochranná služba PČR dospěla k závěru, že ani ona nemůže o nárocích rozhodovat, protože podle jejího názoru nároky vznášené žalobcem zákon žalobci vůbec neumožňuje uplatňovat. Navrhovatel podotýká, že jím vznášené nároky mají svůj základ v právu na ochranu před diskriminací, nejen tedy ve služebním zákoně, ale i v antidiskriminačním zákoně. Nárok na zadostiučinění, a to jak v podobě konstatování skutečnosti, že žalobce byl obětí diskriminace, tak i v podobě peněžitého zadostiučinění navrhovateli náleží podle § 10 antidiskriminačního zákona, jenž zakládá pravomoc soudů. Navrhovatel má proto za to, že byl vydáním posudku o zdravotní nezpůsobilosti a následným propuštěním ze služebního poměru diskriminován z důvodu zdravotního postižení, byť oproti právní úpravě obsažené v antidiskriminačním zákoně diskriminační důvod zdravotní postižení v § 77 odst. 2 až 9 zákona č. 361/2003 Sb. chybí. Neobsahují-li příslušná ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. jako diskriminační důvod zdravotní postižení a nezakládají ani pravomoc soudů k rozhodování o nárocích vznesených žalobcem, pak navrhovatel tato ustanovení považuje za protiústavní a v rozporu s právem Evropské unie. Navrhovatel proto zvláštnímu senátu navrhl, aby zrušil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2018, čj. 21 Cdo 2550/2018-320, a rozhodl, že v dané věci jsou orgány příslušnými k vydání rozhodnutí soudy.

[6] K dotazu zvláštního senátu navrhovatel dne 11. 9. 2019 sdělil, že jeho odvolání proti usnesení Ochranné služby PČR ze dne 6. 5. 2019, čj. OS-2034-12/2018, bylo zamítnuto a napadené usnesení potvrzeno rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebních poměrů ze dne 29. 7. 2019, čj. PPR-18244-5/ČJ-2019-990131, přičemž proti tomuto rozhodnutí navrhovatel podal dne 9. 9. 2019 správní žalobu u Městského soudu v Praze. Navrhovatel rovněž uvedl, že se prozatím proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nedomáhal ochrany u ministra vnitra, neboť se domníval, že by další obrácení se na ministra vnitra nemělo smysl, jelikož se na ministra vnitra obrátil již v minulosti a obdržel negativní stanovisko ze dne 25. 9. 2012, čj. KM-143/PK-2012.

[7] K dotazu zvláštního senátu Městský soud v Praze dne 19. 3. 2020 sdělil, že ve věci navrhovatele vedené pod sp. zn. 15 Ad 13/2019 dosud nebylo vydáno rozhodnutí.

[8] Zvláštní senát se nejprve zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a rozhodnout o ní. Přitom přihlédl ke skutkovému a právnímu stavu existujícímu ke dni, kdy o věci rozhoduje (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003-18).

[9] Kladným kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor podle téhož ustanovení nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí.

[10] Zvláštní senát po posouzení věci neshledal existenci tvrzeného záporného kompetenčního sporu. Nejvyšší soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že věc nenáleží

do pravomoci soudů, pročež zrušil rozsudek Městského soudu v Praze i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7, řízení zastavil a věc postoupil policejnímu prezidentovi Policie ČR jako příslušnému služebnímu orgánu. Svůj závěr odůvodnil konkrétní právní úpravou odpovědnosti za škodu obsaženou v příslušných služebních předpisech. Služební orgány – Ochranná služba PČR a první náměstek policejního prezidenta ve věcech služebních poměrů, proto dále rozhodovaly o žádosti navrhovatele. Z rozhodnutí služebních orgánů je zřejmé, že se věcně nárokem navrhovatele zabývaly, ale shledaly, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro to, aby mu mohly vyhovět. Dospěly k závěru, že zákon č. 361/2003 Sb. upravuje pouze škodu majetkovou, nelze tedy dospět k závěru, že by nemajetkovou újmu v posuzovaném případě bylo možné odškodnit. Není proto přesné, jak tvrdí navrhovatel, že by se služební orgány odmítaly jeho návrhem zabývat, nebo že by popíraly svou pravomoc ve věci rozhodnout. Pouze dospěly k závěru, že nárok navrhovatel nemohou přiznat, neboť jim to neumožňuje zákonná úprava, a jeho žádosti proto nevyhověly.

[11] Nesouhlasí-li navrhovatel s uvedeným závěrem služebních orgánů, může proti rozhodnutí brojit správní žalobou dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a namítat nesprávné právní posouzení věci. Ostatně z jeho sdělení vyplývá, že žalobu skutečně podal k Městskému soudu v Praze. Řízení u tohoto soudu je vedeno pod sp. zn. 15 Ad 13/2019, přičemž ke dni rozhodování zvláštního senátu v dané věci nebylo rozhodnutí vydáno.

[12] Zvláštní senát je povolán k rozhodování kompetenčních sporů o pravomoc nebo věcnou příslušnost. Jak je uvedeno výše, kompetenčním sporem je stav, kdy si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; nebo situace, v níž strany sporu popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V případě negativního kompetenčního sporu je překážkou projednání věci neochota orgánu vydat rozhodnutí, v případě pozitivního sporu je překážkou projednání věci pravomocné rozhodnutí nepříslušného orgánu. K vyřešení kompetenčního sporu je povolán zvláštní senát, který spor o pravomoc rozhodne a je-li to nezbytné, odstraní překážející rozhodnutí, které vydal orgán k tomu nepříslušný, nebo takové rozhodnutí, jímž orgán nesprávně popřel svou pravomoc.

[13] Návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu není zvláštním opravným prostředkem. Zvláštnímu senátu ani nepřísluší přezkoumávat, jak správní orgán či soud hmotněprávně posoudily návrh účastníka. Zvláštní senát rozhoduje pouze v případě vzniku sporu o pravomoc, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo, neboť služební orgány nárok navrhovatele posoudily a rozhodly o něm, byť mu nevyhověly.

[14] Zvláštní senát proto pro nesplnění podmínek řízení o kompetenčním sporu návrh odmítl, a to za přiměřeného použití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 4 zákona o některých kompetenčních sporech.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu